

det ikke rigtigt af den Grund at lade den gaa tilbage. Han bad derfor Forslagsstillerne om at tage Forslaget tilbage og at forbeholde sig, naar en anden Gang et Statsregnskab forelaa først her i Thinget til endelig Beslutning, da at fremkomme med Forslaget og da sende det til Landssthinget. I de følgende Samlinger kom Statsrevisionens Beretning atter først til Landssthinget, og der blev under dettes første Behandling bebudet en Indbring af en Landssthingsmand, der i en længere Narrække har været valgt til Statsrevisor af Landssthinget og er det i dette Dieblit. Han stillede Ændringsforslaget, da Beretningen kom til anden Behandling tilligemed et subsidiært Forslag, der ikke afveg meget derafra. I begge Forslagene brugtes Ordet „godkjendtes“. Men Ordføreren i Landssthinget modsatte sig det, idet han mente, at Ordet „Decharge“ burde foretrakkes eller i alt Fald et Ord, der overførte dette, og han nævnte en Form, der mere svarede til den, der senere har været brugt. Ved denne Leilighed udtalte den daværende Finantsminister — saa vidt jeg erindrer den nuværende Biskop Monrad — idet han isvrigt nærmest sluttede sig til Ordføreren, at Udtrykket „godkjendes“ nok kunde forstaaes, og det muligvis efterhaanden kunde vinde den særlige Betydning, det skulde have. Jeg tror ved denne Leilighed at burde bemærke, at det ikke saa meget kommer an paa, hvorvidt dette Udtryk svarer saa aldeles nøjagtigt til „Decharge“, som det gjælder om, hvilken Betydning man lægger deri. Naar man er enig om ikke at lægge nogen anden Betydning deri, forekommer det mig, at der ikke kan være Noget til Hinder for at antage det. Dette Forslag blev vel forkastet i Landssthinget, men med saa ringe Stemmeovertal — det var kun med 2 Stemmers Overvægt, at det blev forkastet — og det subsidiære Forslag, som indeholdt det Samme, faldt med kun 19 Stemmer for og 19 imod sig. Det følgende Aar kom Statsrevisionens Betænkning til at foreligge først her i Thinget, og da stillede Udvalget et Ændringsforslag, hvorved Udtrykket: „meddele Decharge“ blev ombyttet med det, som senere har været brugt, af den Grund, at den tidligere Forms Betydning formentlig var uklar for mange Medlemmer. Efter at jeg har givet disse Oplysninger, skal jeg sige, hvorfor Udvalgets Fler-tal mener, at man ikke bør holde paa det hidtil brugte Udtryk; det er for at komme Grundlovens Udtryk saa nær som muligt. Det er jo nemlig aabenbart, at Landssthinget i Virkeligheden ikke kan siges at skræmme sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende, som er et Udtryk, der nærmest betegner Anklagemyndigheden, som jo er hos Folkethinget, medens Landssthinget har Del i den anden Myndighed, nemlig den dømmende. Jeg skal strax med det Samme bemærke, at naar det ærede Mindretal i sin Betænkning har bemærket, at det ikke kan afgjøre, om den i en længere Narrække brugte Form er mindre korrekt, er dette ganske overordentlig be-

skedent af Mindretallet; thi det forekommer mig, at et Blik paa Grundlovens §§ 14 og 69 er tilstrækkeligt for at se, at Udtrykket maa være mindre korrekt. Nu kan der naturligvis være Spørgsmaal om, hvorvidt det Ord, man ønsker at sætte i Stedet, er tilstrækkelig betegnende. Med Hensyn til dette har jeg gjort mig Umage for at finde Oplysninger om, hvorvidt et saadant Udtryk findes andetsteds, og jeg fandt da i Sveriges Regeringsform af 1809 § 107 i Slutningen en Bestemmelse, der lyder omtrent saaledes, at, hvad Rigsdagen efter Granskning har godkjendt eller ladet være uanmærket, det anses for at have vundet Decharge, og at derved ogsaa er taget Hensynet til Statsmidlernes Forvaltning, kan man se af, hvad der staar senere, at efter det af Rigsdagens Revisorer eller Udvalg foretagne almindelige Ofsersyn af Statsmidlernes Anvendelse paahviler det vedkom-mende Embedsmand at foretage den specielle Undersøgelse. Men vi behøve ikke at gaa saa langt tilbage som til 1809 eller til Sverige, da vi have det meget mere nærliggende. Naar vi nemlig se Sælands Forfatningslov af 5te Januar forrige Aar, vil det findes, at der bestemmes i § 26, at Regnskabet skal forelægges Althinget, ledsaget af Revisorerens Bemærkninger, hvorefter det bliver at godkjende ved Lou. Jeg haaber, at den daværende ærede Minister (Klein) ogsaa vil slutte sig til det Forslag, som her foreligger, selv om flere af hans Meningsfæller ikke skulde være villige til det. Jeg skal endelig gjøre opmærksom paa, at det ærede Mindretal maaste ikke har været tilstrækkelig opmærksomt paa, at det har underkrevet en Betænkning, hvor netop Udtrykket: „godkjendes“ forekommer to Gange, nemlig den, som foreligger som næste Sag paa Dagsordenen — jeg siger dette kun for saa vidt som det forekommer mig, at det tilbyder sig aldeles naturligt. — Idet jeg dernæst gaar over til Sagens Realitet, skal jeg bemærke, at denne kun dreier sig om Afgjørelsen af det fjerde Indstillingspunkt. Fler-tallet lægger i Særdeleshed Vægt paa, at man ikke uden stor Nødvendighed bør fravige den Form for Indstillingen, som er givet af Statsrevisorerne, der jo i ganske anderledes høi Grad end Medlemmerne her i Thinget have saadanne Oplysninger og Aktstykker til deres Raadighed, at de derpaa kunne bygge en grundet Indstilling. Desuden finder man det ikke rigtigt i et Forslag til Beslutning om Statsregnskabet at udtale et Lidsotium til en Minister. Endelig forekommer Formen mig aldeles ikke at kunne være paa nogen Maade fornærmende, saaledes som den er affattet, idet man opfordrer Ministeren til at have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa Berstets Liltand. Havde Ordet: „særlig“ ikke staaet, kunde det have været ubehageligt, men der forudfattes, at Ministeren altid har sin Opmærksomhed henvendt paa Berstet. Jeg behøver ikke at bemærke, at saaledes som Ansvaretsligheden er ordnet hos os, er det alene Mini-